

komme Andragerne ved at give dem dette Sidespor, ikke saaledes, at de selv skulde forrente Anlægssummen eller deltage i Anlægget, men saaledes, at Staten selv udfører det, naar man finder, at der er Grund dertil." Det var Finantsudvalgets Standpunkt for saa Dage siden, og det var det høie Things Standpunkt for saa Dage siden, da man var enig om uden Indsigelse at henvise dette Andragende til Ministeren, og hvad svarede da den høitærede Minister? Han sagde: "Jeg skal med Hensyn til dette" — nemlig denne Holdeplads — „ophjse, at et tilsvarende Andragende er indkommet til Indenrigsministeriet og er sendt til Erklærings Afgivelse af Direktøren for de jydsk-synske Statsbaner. Saa snart hans Erklæring kommer, og det deraf fremgaar, hvad den ærede Ordfører var overbevist om, at der er tilstrækkelig Grund til at foretage denne Udvidelse af Linien, skal Sagen blive afgjort og forhaabentlig i Overensstemmelse med den ærede Ordførers Ønske." Naar vi nu have kæmpet i en Mærætte i Finantsudvalget for at faae dette gennemført, at vi ude paa Landet fik simpel Retfærdighed, og naar vi nu endelig ere naaede saa vidt, at vi endogsaa for saa Dage siden have hørt af den høitærede Indenrigsminister, at naar han havde faaet Bested fra Direktøren for de jydsk-synske Baner, skulde „Sagen blive afgjort og forhaabentlig i Overensstemmelse med den ærede Ordførers Ønske", saa forekommer det mig, at vi staa saa nær ved Maalet, at faae simpel Retfærdighed for Landboerne, at vi have god Grund til at antage, at naar vi blive staaende paa det gamle Standpunkt, som vi Alle have været enige om, saa naae vi nok Maalet; thi Retfærdigheden kan man ikke veeblive at staa imod at yde os Landboere. Derfor vil det høie Thing forstaa, at jeg ikke kan være med til at anbefale at stemme for denne Ændring. Derfor vi havde kunnet udelukke dette, at Beboerne uden Bederlag skulle afgive den fornødne Grund, saa havde jeg selvfølgelig ikke det Mindste mod at støtte denne Sag; jeg har været med til at henvise den til Indenrigsministeren, hver Gang den har været fremme; men naar det skal fastholdes, at Beboerne skulle yde Noget dertil, saa forekommer det mig, at der sker Beboerne Uret, og det forekommer mig, at de, der stemme herfor, maa være imod, naar Finantsudvalget herefter fastholder sit gamle Standpunkt, som vi Alle have været enige om at fastholde. Jeg skal slutte mine Bemærkninger med at sige: Naar jeg stemmer imod dette Forslag, saa er det naturligvis dels paa Grundlag af den nuværende politiske Situation, som ogsaa

hænger sammen med disse Forslag, dels fordi jeg staa paa det gamle Standpunkt, som Finantsudvalget enstemmig har indtaget i mange Aar; men særlig stemmer jeg derimod, fordi det forekommer mig uretfærdigt mod os Landboere, at vi skulle bidrage Noget, naar vi skulle have ny Stationer oprettede paa Landet, medens Kjøbstadbeboerne intet bidrage, naar de skulle have ny Stationer. Konsekventen maatte være, at naar vi nu skulle have Frederiksberg Station udvidet, saa siger den høitærede Indenrigsminister til Frederiksberg Beboere: Det er bedst, I give Jorden, Staten vil nok give Hygningerne, thi saaledes pleie vi at bruge det derude paa Landet. Det vilde jo være aldeles konsekvent; men det er aldrig nogensinde sket, at man er gaaet den Vej. Derfor vil jeg af Hensyn til, at Landboerne blive forurettede, sige: Jeg kan ikke stemme for dette Ændringsforslag i den Form.

### Indenrigsministeren (Finsen):

I Anledning af den Bemærkning, som den ærede sidste Taler gjorde om den Overensstemmelse han fandt mellem, hvad jeg har ytret i Dag, og hvad jeg yttrede i Landsthinget, da der var Spørgsmaal om et Ændringsforslag om Oprettelse af en Station ved Lou, da skal jeg i al Korthed bemærke, at den Gang jeg bestemte mig til at stille mit Ændringsforslag i Landsthinget, da var det ingenlunde efter mit eget Initiativ. Da jeg bestemte mig til det, da var det efter Anmodning fra en Mand, om hvem jeg antog, at han med Visshed vidste, hvorledes Finantsudvalget vilde stille sig dertil, og da jeg udtalte mig, efter at have stillet dette Ændringsforslag i Landsthinget, da udtalte jeg mig umiddelbart efter, at jeg havde faaet en Budsendelse fra denne Mand om, at det vilde blive vedtaget af Finantsudvalget. Jeg har senere set, at jeg har taget Feil i saa Henseende. Jeg veed, at Finantsudvalget som saadant ikke har tiltraadt dette Ændringsforslag; men jeg var den Gang, jeg udtalte mig om det, fuldkomment bona fide med Hensyn til, hvad jeg sagde. Jeg skal ikke — det synes mig at ligge lidt langt borte fra Forhandlingerne her i Dag — komme ind paa Spørgsmaalet i sin Almindelighed om Betingelserne for at faae Holdepladser og Stationer, men jeg vil blot sige, at naar det ærede Medlem saa stærkt fremhæver den Uretfærdighed, der begaas mod Landboerne i Sammenligning med Kjøbstadboerne, og naar han ved at tale om, hvorledes Folkethinget havde stillet sig til denne Sag, antydede, at jeg ikke vidste, om det var Venstre eller Høire, eller om det var begge, der havde stillet sig mod Sagen,